

Той отдалечаваше и глѣдаше що има да ги сполѣтѣ отъ пратеннийтъ. Хванатитѣ ги закараха въ Нова-Загора, защото този градецъ бѣ подъ управлението на томашиинѣтъ каймакаминѣ. Йоще по съвършенно да ги испитатѣ, каймаканинѣтъ заповѣда тайно на мюлязимитѣ да вързатъ камани и да ги увѣсятъ отъ торбичкитѣ на дѣтороднитѣ имъ удове. Това мъчение прѣтърпѣха Андонѣ и Енчу за да исповѣдатъ схизински за работата. Мъченитѣ прѣмалѣваха и отъ силното болѣние падаха у нѣсвѣсъ. Боето имъ кажаха да исповѣдатъ, тѣ исповѣдаха, само да избѣгнатъ мъкитѣ по този видъ. Тѣй насилствено като взеха испититѣ имъ, закараха ги въ сливенскитѣ затворѣ.

Вѣйводата и другаритѣ му се повърнаха отъ лозята, дѣто чакаха проведеннийтъ (Андоня) за хлѣбъ, а той се не завърна и като съглѣдаха отъ далечъ, че потерата ги прѣслѣдваше по диритѣ имъ. Тѣ отидаха за къмъ селото Алобасъ и надъ него прѣношуваха. За да си изгубятъ диритѣ, понеже бѣше кално, влѣзаха на 12 Май да газятъ се по край Тунджа и като повървиха доста излѣзаха изъ водата, опжтиха се и стигнаха между Икизча и Бинкосъ, срѣщо Кючюк-Ада до ярѣтъ надъ Сжтма-Чюшме и се затаиха въ буйнитѣ ржжени нивя, дѣто прѣмалѣли отъ гладъ, дѣвчаха класоветѣ, но и въ тѣхъ нѣмаше йоще никаква храна. Като си почиваха прѣмалѣли отъ гладъ, отѣгнаха отъ калъ, Желчовъ каза: „бай Стоиле, мъчно нѣщо било да ни гонятъ тѣй като недобити кучета. Азъ сега си спомнямъ, когато ви гоняхме миналата година като бѣхъ падарѣ въ Жеравна. (т. е. въ 1875 год., когато Стоилъ съ дружината си ходяше изъ сливенскитѣ и котленскитѣ балкани, В. Желчовъ прѣдвождаше потеритѣ за да ги прѣслѣдва и излови.) Вѣйводата отговори: „миналата година бѣше цвѣте, байновто. Ами сега като